

Dr Tiberius Rata, Ezra-Nehemiasz,

Sesja 3, Ezd 5-6

© 2024 Tiberius Rata i Ted Hildebrandt

To jest dr Tyberiusz Rata i jego nauczanie o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 3, Ezra 5-6.

Otwórzmy ponownie wasze Biblie na piątym rozdziale Księgi Ezdrasza. Pamiętajcie, że rozdział czwarty zakończył się sprzeciwem wobec odbudowy świątyni i to zakończyło się sukcesem. Odnosili sukcesy przez 16 lat. Tak więc po 16 latach odbudowy prace utknęły w martwym punkcie, a następnie projekt został wznowiony.

Odbudowa będzie wyzwaniem i ponownie zobaczymy, że odbudowa nastąpi. Tak więc pierwsze wersety rozdziału piątego mówią o prorokach Aggeusza i Zachariaszu, synu Iddo, przepowiedzianych Żydom, którzy byli w Judzie i Jerozolimie, w imię Boga Izraela, który był nad nimi. Wtedy powstali Zorobabel, syn Szealtiel, i Jeszua, syn Jozedaka, i rozpoczęli odbudowę domu Bożego, który jest w Jerozolimie, a byli z nimi prorocy Boga, którzy ich wspierali.

Zatem znowu po 16 latach odbudowy prace stoją w miejscu, ale to Słowo Pana przyspiesza ten proces. Powtórzę jeszcze raz: urząd proroczy nie umarł podczas niewoli babilońskiej, a prorocy nie wymarli. Pamiętajcie, że prorocy byli pośrednikami między Bogiem a ludźmi, a Biblia mówi nam tutaj o Aggeuszu i Zachariaszu.

Nazywamy tych powygnanych prorokami. Masz proroków przed wygnaniem, proroków na wygnaniu i proroków po wygnaniu, a Aggeusz i Zachariasz są prorokami po wygnaniu i obaj piszą o potrzebie odbudowy, a Aggeusz skupia się na odbudowie świątyni, podczas gdy Zachariasz skupia się na suwerenności Boga. Zarówno Aggeusz, jak i Zachariasz przemawiają w imieniu Boga Izraela i ponownie tego, który był nad nimi, i ponownie mówią o Bożej suwerenności.

Bóg sprawuje kontrolę, a Zorobabel, utożsamiany z jednym z namiestników Judy, odgrywa ważną rolę wraz z Ezdraszem i Nehemiaszem w byciu przywódcami. Widzimy, że w Aggeusz 1.1 niektórzy zakładają, że Zorobabel nie jest już wspomniany, ponieważ albo został usunięty ze stanowiska, albo umarł, ale znowu nie wiemy dlaczego. Wiemy jednak, że pod jego kierownictwem wznowiono budowę świątyni, ale znowu nie wszyscy są zadowoleni.

Odbudowa zostaje ponownie zakwestionowana, począwszy od wersetu 3. W tym samym czasie Tattenai, namiestnik prowincji za rzeką, oraz Shetarbozenai i ich towarzysze przyszli do nich i tak do nich przemówili: „Kto wam dał dekret, abyście zbudować ten dom i dokończyć jego budowę?” Zapytali ich także o to: „Jak nazywają się ludzie, którzy budują tę budowę?” Ale oko ich Boga było zwrócone na starszych Żydów i nie zatrzymali się, dopóki wieść nie dotarła do Dariusza i nie otrzymano w tej sprawie odpowiedzi listownie.

Zatem Tattenai pojawia się jako zarządca rzeki po drugiej stronie rzeki. Istnieje dokument, dokument babiloński, datowany na 5 czerwca 502 roku p.n.e., w którym faktycznie pojawia się imię Tath i ja.

Jest przedstawicielem Imperium Perskiego i ponownie chciał się upewnić, podobnie jak jego poprzednicy, że ci Żydzi nie buntują się przeciwko królowi, ale w przeciwieństwie do poprzednich lat praca się nie kończy. Żydzi kontynuują pracę, mimo że jest sprzeciw, i znowu, to wyrażenie jest tu piękne. Oko ich Boga było zwrócone na starszych Żydów.

Powtórzę raz jeszcze: jest to przenośnia, gdy coś znajduje się pod okiem Boga, co oznacza, że Bóg nad tym czuwa. Bóg ma kontrolę. Bóg daje ludziom sukces.

Bóg daje ludziom ochronę i opatrzność. Zatem Żydzi nie zatrzymują się, mimo że jest sprzeciw. Zatem odbudowa ponownie sięga aż do króla.

Znów mamy list wysyłany do króla, w tym przypadku do Dariusza. „To jest kopia listu, który Tattenaj, namiestnik prowincji za rzeką i Szetarbozenai oraz jego towarzysze, namiestnicy prowincji za rzeką, przesłał królowi Dariuszowi cały pokój. Niech będzie wiadome królowi, że udaliśmy się do prowincji Judy, do domu wielkiego Boga.

Buduje się go z ogromnych kamieni, a w ścianach kładzie się drewno. To dzieło w ich rękach trwa pilnie i prosperuje. Zapytaliśmy więc tych starszych i tych, którzy do nich należeli, i tak do nich powiedzieliśmy: Kto wam wydał dekret, abyście zbudowali ten dom i dokończyli jego budowę? Poprosiliśmy także ich nazwiska o informację, abyśmy mogli zapisać nazwiska ich przywódców.

Zatem Tattenai i inni urzędnicy byli – jak nazywają to niektórzy uczeni – imperialnymi specjalistami ds. rozwiązywania problemów, wyposażonymi w moc karania. Pamiętajcie, ilekroć czytacie Za rzeką, jest tam mowa o za rzeką Eufrat, a Persowie odnoszą się do ziemi izraelskiej. A ten list mówi nie tylko o tym, co mówią królowi, ale także o tym, co Izraelici odpowiedzieli w wersetach 11 i 12.

To była odpowiedź dla nas. Jesteśmy sługami Boga nieba i ziemi i odbudowujemy dom, który był zbudowany wiele lat temu, a który zbudował i wykończył wielki król Izraela. Ponieważ jednak ojcowie nasi rozgniewali Boga niebieskiego, wydał ich w rękę Nabuchodonozora, króla Babilonu Chaldejskiego, który zniszczył ten dom i uprowadził lud do Babilonu.

Zatem przywódcy żydowscy powinni dać Dariuszowi krótką lekcję historii na temat tego, dlaczego znaleźli się w takiej sytuacji, w jakiej się znajdują. Ale przypomina im także edykt króla Cyrusa rozpoczynający się w wersecie 13. Jednakże w pierwszym roku panowania Cyrusa, króla babilońskiego, król Cyrus wydał dekret nakazujący odbudowanie tego domu Bożego. A złote i srebrne naczynia domu Bożego, które Nabuchodonozor zabrał ze świątyni jerozolimskiej i wniósł do świątyni babilońskiej, te król Cyrus zabrał ze świątyni babilońskiej i zostały wydane jednemu imieniem Szeszazar, którego mianował namiestnikiem, i rzekł do niego: Weź te naczynia, idź i postaw je w świątyni w Jerozolimie, a dom Boży niech będzie odbudowany. Zatem znowu trzeba pamiętać o kontekście.

Minęło 539 lat, odkąd Cyrus wydał królowi edykt, ale teraz znów jest nowy król, Dariusz. Jest to około 520 roku p.n.e. Jest później i teraz Cyrus nie jest już u władzy.

Teraz masz Dariusza. Tak więc Dariuszowi przypomina się cała ta lekcja historii. I znowu list kończy się słowami: „Dlatego jeśli król uzna to za słuszne, niech przeszukają archiwa

królewskie w Babilonie, aby zobaczyć, czy król Cyrus wydał dekret nakazujący odbudowę tego domu Bożego w Jerozolimie i niech król prześle nam swoje upodobanie w tej sprawie.

To bardzo interesujące zobaczyć, jak historia nie jest znana przez poprzedniego króla, przez królów. Należy więc im przypominać o tym, co wydarzyło się zaledwie 20 lat wcześniej. Tak więc między pierwotną próbą odbudowy w 536 r. a wznowieniem prac nad Dariuszem w 520 r. minęło 16 lat.

Pamiętasz ten okres. Ponieważ jednak nastąpiła zmiana reżimu, Dariusz proszony jest o sprawdzenie dokumentów historycznych i ponownie widzimy działanie Boga. W rozdziale 6 Bóg ponownie porusza serce króla.

Tak jak Bóg poruszył serce Cyrusa, tak teraz Bóg porusza się w sercu Dariusza. I zobaczymy, że dom Boży zostanie ukończony i zostanie poświęcony, a ludzie będą świętować. Zatem najpierw widzimy Boga poruszającego się w sercu króla Dariusza.

Rozdział 6 rozpoczyna się słowami: „Król Dariusz wydał dekret i przeprowadzono poszukiwania w Babilonii, w domu archiwum”, i ponownie odnalazł zapis mówiący o wydaniu dekretu przez króla Cyrusa. Zatem w wersecie 7 mówi, że odsyła list do Tytanii i mówi, że dajcie spokój pracy temu domowi Bożemu. Niech namiestnik żydowski i starsi żydowscy odbudują dom Boży na jego miejscu.

Ponadto wydaje dekret dotyczący tego, co uczynicie dla starszych żydowskich w celu odbudowania tego domu Bożego. Nie tylko pozwolicie mu odbudować, ale koszty mają zostać wypłacone tym ludziom w całości i bezzwłocznie z dochodów królewskich, daninę proroków zza rzeki i wszystko, co jest potrzebne. Byki, barany i owce na całopalenia dla Boga nieba, pszenicę, sól, wino lub oliwę, według wymagań kapłanów jerozolimskich.

Niech to będzie im dane dzień po dniu bez przerwy, aby mogli składać przyjemne ofiary Bogu niebieskiemu i modlić się o życie króla i jego synów. Czy to nie piękne? To właśnie chciał wróg wykorzystać przeciwko ludowi Bożemu. Teraz Bóg porusza się w sercu króla i nie tylko pozwala na kontynuację dzieła, ale daje pieniądze, aby skarbiec się wydarzył.

Również w wersecie 11 wydaje dekret, że jeśli ktoś zmieni ten edykt, z jego domu zostanie wyciągnięta belka i wbita w nią, a jego dom zamieni się w wzgórze gnoju. Niech Bóg, który pozwolił tam zamieszkać swojemu imieniu, obali każdego króla lub lud, który wyciągnie rękę, aby to zmienić lub zniszczyć ten dom Boży, który jest w Jerozolimie. Odważę się wydać dekret, niech zostanie on wykonany z całą starannością.

To piękne dzieło Boże, które wykorzystuje obcego króla, króla pogańskiego, do osiągnięcia swoich celów, nie tylko do odbudowy, ale także do zapłacenia za odbudowę. Powtórzę raz jeszcze: nie było to coś wyjątkowego, co królowie perscy robili tylko dla Żydów. Robili to z innymi narodami, ponieważ byli bardzo, bardzo tolerancyjni i dlatego praca została zakończona.

Pamiętaj 587 minus 70, 517. Wreszcie odbudowa została zakończona. Powrót jest pełny, ponieważ dom Boży jest ukończony.

Zaczynając od wersetu 13. „Wtedy zgodnie ze słowem wysłanym przez króla Dariusza, Tattenai, namiestnik prowincji za rzeką, Szetarbozenai i ich towarzysze wykonali z całą pilnością to, co nakazał król Dariusz. A starsi żydowscy budowali się i prosperowali dzięki prorokowaniu Aggeusza, proroka, i Zachariasza, syna Iddo”.

Zakończyli budowę dekretem Boga Izraela oraz dekretem Cyrusa, Dariusza i Artakserksesa, króla perskiego. I dom ten został ukończony trzeciego dnia miesiąca Adar, w szóstym roku panowania Dariusza. Król.

Ponownie, jeśli spojrzysz na kalendarz, jest rok 517, 516 p.n.e., około lutego lub marca. I suwerenność i opatrzność Boża wyraźnie widoczna. Kiedy Bóg posługuje się pogańskim królem, pogańską administracją, aby osiągnąć swoje cele.

Wspomniany jest tutaj Artakserkses. Pojawi się ponownie znacznie później 465, 424 p.n.e. Ale Cyrus, Dariusz, Artakserkses, obydwaj zostali wykorzystani przez Boga do osiągnięcia swoich celów, do odbudowy, powrotu, odbudowy ołtarza, odbudowy świątyni.

A ponieważ odbudowują dom, muszą go poświęcić. I to właśnie mamy w wersety 16 do 18. A lud Izraela, kapłani i Lewici, a także reszta, którzy powrócili z wygnania, z radością świętowali poświęcenie tego domu Bożego”.

Znowu motyw radości. „Ofiarowali podczas poświęcenia tego domu Bożego”. Pomyślcie, jak duże było to przyjęcie.

„100 byków, 200 baranów, 400 baranków i jako ofiarę przebłagalną za całego Izraela 12 kozłów według liczby pokoleń izraelskich. I umieścili kapłanów w swoich oddziałach i Lewitów w swoich oddziałach, aby służyli Bogu w Jerozolimie, jak jest napisane w Księdze Mojżesza.

Wow. Pamiętacie, w Starym Testamencie jest coś bardzo podobnego na znacznie mniejszą skalę, ale jest to poświęcenie świątyni Salomona. Otrzymaliście wiele tych poświęceń.

Ale teraz, na znacznie mniejszą skalę, poświęcenie tego, co nazywamy obecnie drugim okresem świątynnym. I znowu widzicie, że wszystko to dzieje się w służbie Bogu i dzieje się to z radością. Więc co robisz? Kiedy wrócicie do kraju, odbudujecie ołtarz, zbudujecie świątynię, zaczniecie obchodzić święta.

Coś, czego niekoniecznie zawsze przestrzegali w okresie wygnania. Dlatego teraz również obchodzą Paschę. I znowu widzimy analogię do Księgi Wyjścia.

Ponieważ w Księdze Wyjścia w rozdziale 12 było to, że obchodziliście Paschę, którą Bóg nakazał Izraelitom obchodzić, ale teraz, począwszy od wersetu 19, 14 dnia pierwszego miesiąca wrócili wygnańcy obchodzili Paschę. Albowiem kapłani i Lewici wspólnie się oczyścili.

Wszyscy byli czysti. „Zabili więc baranka paschalnego za wszystkich powracających wygnańców, za swoich współkapłanów i za siebie. Jedli go Izraelici, którzy powrócili z wygnania, a także wszyscy, którzy do nich przyłączyli się i oddzielili się od nieczystości narodów tej ziemi, aby oddać cześć Panu, Bogu Izraela. I obchodzili z radością święto Przaśników przez siedem dni, gdyż Pan ich rozweselił i zwrócił do nich serce króla

asyryjskiego, tak że pomagał im w pracy domu Bożego, Boga Boga Izrael." Bardzo dobrze, że obchodzi Paschę, ponieważ przypominał sobie analogię do Księgi Wyjścia.

Pascha była świętem wyzwolenia z niewoli egipskiej. A teraz znów świętują fakt, że wrócili do ziemi obiecanej. W okresie monarchii Pascha była wielokrotnie zaniedbywana.

Oczywiście nie wiemy na pewno, ile razy mogli to zaobserwować podczas wygnania. Ale teraz wiemy, że świętują ponownie. Tak jak Bóg poruszał się w domu Cyrusa, tak Bóg poruszał się w domu Dariusza.

Teraz ludzie obchodzą Paschę i przypominają im o wierności Boga, który jest z nimi. Radują się ze wszystkiego, czego dokonuje Bóg.

To jest dr Tyberiusz Rata i jego nauczanie o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 3, Ezra 5-6.